

tragtede det som et Accessorium til Ydelsen in natura, hvis Bestemmelse kun var at forskaffe den Paagjældende en fuld Tønde Korn. Et andet Moment, jeg her skal fremdrage, og som forekommer mig at være af nogen Interesse og muligvis ogsaa kan behjælpes bedre fra andre Sider, er dette: Hvorledes kan man forholde sig, naar en Tiendeer blev nødsaget til at stride til eksekutive Midler, navnlig til Udpantning for Restancer, naar en Tiendeydelse udeblev, og man som Følge deraf skulde udfinde det Beløb, hvortil Restancen maatte ansættes efter Plakat af 31te Oktober 1837? Hvorledes kan man forholde sig i dette Tilfælde? Det vilde være af megen Interesse at faae oplyst, om man her er gaaet saaledes frem, at man har gjort Udpantning for det i Foreningen eller Kjøndelsen fastsatte Antal Tønder, beregnet efter disses Værdi, eller man har gjort Udpantning for disse Tønder plus Opmaalet. Med Hensyn til dette Punkt kan jeg kun meddele den Oplysning, at ved de Instituter, til hvilke jeg ved Embedsforhold er knyttet, og som icke eller have eiet ikke ganske ubetydelige Korn-tiender, er det betragtet som noget Givet, at Udpantningen ikke kunde strække sig ud over det i Kjøndelsen eller Foreningen fastsatte Antal af Tønder, altsaa ikke omfattede dette Tøndeantal plus Opmaalet. Det er alle disse Betragtninger, som have ført mig til den Erkjendelse, at Spørgsmaalet, om Opmaalet skal medtages eller bortfalde, naar der gives Bederlag i Penge, i Virkeligheden maa siges at være meget tvivlsomt, og idet jeg gaar ud fra, at det fra alle Sider maa være Meningen ikke at gribe forstyrrende ind i den gjældende Ret, forekommer det mig, at det vil være rigtigt at udelade den omtalte Passus i § 1, som, hvis den bliver staaende, vil gaa i en Retning og, hvis man forandrer den til det Modsatte, vil gaa i en ganske anden Retning. — Der er et Par Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg i Forbindelse hermed skal nævne. Nogle andre Punkter, hvorpaa jeg ogsaa vilde have henledet Opmærksomheden, ere allerede bleve omtalte af den ærede foregaaende Taler. Det er ikke ualmindeligt, at Tiendefornet sælges for en Arrække i Fremtiden. Hvor det er Tilfældet, vil ganske vist Loven, som den foreligger, vilde Bannfæltigheder. Det turde derfor være nødvendigt, at der i Loven optoges en Bestemmelse, som giver Regler for, hvorledes der for dette særegne Tilfælde skal forholde sig. Jeg har ikke i Loven fundet nogen Bestemmelse om, til hvilken Tid det Bederlag, der træder i Stedet

for Ydelsen in natura, skal erlægges, men derom maatte der nødvendigvis i Loven findes en Bestemmelse, som maaske ogsaa kunde angive Betalingsstedet, hvilket jeg forudsætter maatte være hos vedkommende Tiendetager. Det er kun disse Enkeltheder, jeg har villet henlede Opmærksomheden paa ved Siden af, hvad der alt er blevet fremdraget.

Indenrigsministeren (Steel): Det er tredje Gang, dette Lovforslag, fremkommet ved det private Initiativ, har foreligget til Forhandling her for Rigsdagen. Det er fremkommet to Gange i den Tid, jeg har haft den Ære at være Indenrigsminister, og ganske vist har man ved begge Leiligheder tillagt det ikke ringe Betydning, at dette Forhold endelig kunde blive afviklet, et Forhold, som baade for Yderne og for Lagerne frembyder ikke faa Ulemper, der i Tidens Løb true med at blive større, end de have været tidligere, paa Grund af den stærke Udtykning, som nu er i Gang og formodentlig fremdeles vil vedblive. Smidlertid har man i det andet Thing bedømt Vigtigheden af, at dette Forhold skulde blive ordnet ved Lov, noget forskjelligt, end man den første Gang, da Loven var til Behandling der, mente, at det vilde være ganske ønskeligt, at disse Forhold kunde blive ordnede, men det ansørgtes ved Siden af, at det var saa langt fra, at man troede, at der var et almindeligt Ønske derom, at man tværtimod troede, at der paa forskjellige Steder i Landet var Ydere, der vilde foretrække at beholde Tilstanden, som den var. I denne Sæssion har man derimod tillagt Sagen en langt større Betydning, og det er kommet dertil, at man i det andet Thing har udtalt, at idet man en Sag, der angik Almenvellet, om dette Forhold nu kunde ordnes og føres til Ende. Jeg er af den Tro, at de fleste Tiendetagere og Tiendeydere, maaske dog især de første, vilde være tilbøjelige til at tillægge det en ikke ringe Betydning, om man saae sig i Stand til at faae endt dette Forhold paa en tilfredsstillende Maade, og ogsaa jeg fra min Side har været villig til at bidrage, hvad jeg kan, til at det kan ske; men jeg har ved den første som ved den sidste Leilighed udtalt, at, naar man vilde vente at komme til et Resultat, maatte man begrænse sig til det, der var fornødent til at ordne Forholdet, og se bort fra de andre Diemed, der ikke vare nødvendige og ikke hørte til Ordningen af selve det foreliggende Forhold. Fornemmelig maatte man ved denne Lovs Gjennemførelse hverken forsøge paa at tilveiebringe Begunstigelser og For-